

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

25 юли 1991 година*

„Неизпълнение на задължения - Свободно предоставяне на услуги -
Задължение за използване на услугите на национално предприятие за
производството на радио- и телевизионни програми – Условия, наложени
върху препредаването на реклами, които се съдържат в радио или
телевизионни програми, разпръсквани от други държави-членки”

По дело С-353/89

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н Giuliano
Marenco и г-н René Barents, членове на нейната правна служба, в качеството
на представители, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Guido Berardis,
член на нейната правна служба, Centre Wagner, Kirchberg,

ищец,

срещу

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-н A. Vos и г-н J. W. de Zwaan,
съответно правен съветник и помощник правен съветник от Министерство на
външните работи, в качеството на представители, със съдебен адрес в
Люксембург в нидерландското посолството, 5, rue C. M. Spoo,

ответник,

с предмет искане за установяване, че като запазва за нидерландско
предприятие всички или някои от поръчките от нидерландските национални
органи за радио- и телевизионно разпръскване и като ограничава
препредаването в Нидерландия на програми от други държави-членки, които
съдържат реклами, които са специално предназначени за нидерландската
публика, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си съгласно
член 59 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. F. Mancini, председател на състав, изпълняващ функциите на
председател, г-н T. F. O'Higgins, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C.
Rodríguez Iglesias и г-н M. Díez de Velasco, председатели на състав, сър Gordon
Slynn, г-н C. N. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler, г-н F. Grévisse и
г-н M. Zuleeg, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Tesauero,

* Език на производство то: нидерландски.

секретар: г-н J.-G. Giraud,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните състезания на страните в съдебното заседание от 21 февруари 1991 г., по време на което за нидерландското правителство са се явили г-н J. W. de Zwaan и г-н T. Heukels, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 април 1991 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, заведена в секретариата на Съда на 17 ноември 1989 г., Комисията на Европейските общности е предявила по силата на член 169 от Договора за ЕИО иск за установяване, че като запазва за нидерландско предприятие всички или някои от поръчките от нидерландските национални органи за радио- и телевизионно разпръскване и като ограничава препредаването в Нидерландия на програми от други държави-членки, които съдържат реклами, които са специално предназначени за нидерландската публика, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си съгласно член 59 от Договора за ЕИО.

2. Комисията оспорва две независими една от друга мерки: първата се отнася до задължението, наложено на националните органи за радио- и телевизионно разпръскване, установени в Нидерландия, да произвеждат всички или някои от своите програми в едно нидерландско предприятие; втората се отнася до условията, които са наложени относно предаването чрез кабел на програми, разпръсквани от други държави-членки, когато тези програми съдържат реклама, предназначена по-специално за нидерландската публика. Тези две мерки се съдържат в нидерландския закон от 21 април 1987 г., регламентиращ доставянето на радио- и телевизионни програми, лицензни такси за радио и телевизия и субсидии за пресата (Staatsblad № 249 от 4 юни 1987 г., наричан по-нататък „Mediawet“).

3. Mediawet е предназначен да установи плуралистична и нетърговска система за радио- и телевизионно разпръскване. Съгласно членове 31 и 34 от този закон, наличното ефирно време за програми, разпръсквани по националната радио- и телевизионна мрежа се разпределя от органа, отговорен за надзора на изпълнението на Mediawet, Commissariaat voor de Media, по-специално на асоциации за радио- и телевизионно разпръскване, сдружения на слушатели или зрители, които имат юридическа правосубектност и представляват основните убеждения в нидерландското общество.

4. По принцип, тези органи разполагат с пълна свобода сами да произвеждат програми. Те са задължени обаче, което е по-малко строго в случая на телевизия, отколкото в този на радио, да използват техническите ресурси (звукозаписни студиа, работни площадки, техници и т.н.) на Nederlandse Omroepproductie Bedrijf (по-нататък „НОРВ”), акционерно дружество, учредено по нидерландския закон.

5. Това задължение фигурира в член 61 от Mediawet. Той предвижда:

„За да гарантира поддържането на средствата за производство, органите, които са получили ефирно време в националната мрежа, трябва да похарчат при НОРВ всяка година цялата сума, която им е предоставена в съответствие с членове 101 и 102 що се отнася до производството на радио програми и един процент, определен чрез указ по отношение на производството на телевизионни програми.”

6. Членове 101 и 102 от Mediawet, които са цитирани в член 61, се отнасят основно до лицензните такси за радио и телевизия, които се заплащат от слушателите и зрителите, които Commissariaat voor de Media предоставя на органите за радио- и телевизионно разпръскване.

7. Освен това, член 154 от Mediawet предвижда, че доколкото се засяга телевизията, упоменатият в член 61 процент трябва да бъде 75 %.

8. Втората от оспорените от Комисията мерки се съдържа в член 66 от Mediawet. Този член се отнася до предаването чрез кабел в Нидерландия на радио- и телевизионни програми, разпръсквани в чужбина. Той предвижда, както следва:

„1) Операторът на кабелна мрежа може:

а) да предава програми, които се разпръскват от чуждестранен орган за радио- и телевизионно разпръскване посредством предавател за радио- и телевизионно разпръскване и които биха могли, през повечето време, да се получават пряко в областта, обслужвана от кабелната мрежа, чрез обикновени отделни антени със относително добро ниво на качество;

б) да предава програми, различни от тези, упоменати в буква а), които се разпръскват от чуждестранен орган за радио- и телевизионно разпръскване или от група от подобни органи като програми за радио- и телевизионно разпръскване в съответствие с действащото законодателство в страната на радио- и телевизионно разпръскване. Ако подобни програми съдържат реклами, те могат да бъдат предавани единствено, при условие че рекламите са произведени от отделно юридическо лице, че те могат да бъдат ясно идентифицирани като такива и ясно отделени от други части и не се

разпръскват в неделните дни, че продължителността на подобни реклами не надвишава 5 % от общото използвано ефирно време, че органът за радио- и телевизионно разпръскване отговаря на условията, определени в член 55, параграф 1, и че общият приход се използва за производството на програми. Независимо от това, ако не са изпълнени тези условия, подобна програмата също така може да бъде предавана, при условие че съдържащите се в нея реклами не са специално предназначени за нидерландската публика;

...

2) За целите на прилагането на параграф 1, буква б), рекламите във всеки случай се приема, че са предназначени специално за нидерландската публика, ако те се излъчват по време на или непосредствено след част от програмата или свързана група от програми, които съдържат субтитри на нидерландски език или част от програмата на нидерландски език.

3) Нашият министър може да предостави дерогация от забраната, която се съдържа в параграф 1, буква б), по отношение на програми, които се разпръскват в Белгия, предназначени за нидерландскоезичната публика в тази страна.”

9. Член 55, параграф 1, който се упоменава в тази разпоредба, предвижда, че по принцип „органи, които са получили ефирно време, не могат да се използват, за да позволят на трети страни да реализират печалба”.

10. За пълните подробности относно обстоятелствата по спора, развитието на производството и правните основания и доводите на страните се прави позоваване на Доклада от съдебното заседание. Тези данни от преписката по делото по-нататък се упоменават или обсъждат само доколкото е необходимо за мотивирането на Съда.

По приложното поле на член 59 от Договора

11. Комисията поддържа, че двете мерки, приложени от Кралство Нидерландия, нарушават принципа на свободно предоставяне на услуги, определен в член 59 от Договора. От своя страна, нидерландското правителство твърди, че мерките са напълно оправдани.

12. Тъй като спорът се отнася до приложното поле на член 59, трябва да бъдат определени неговия обхват и граници.

13. Член 59, алинея 1 предвижда, че ограниченията спрямо свободното предоставяне на услуги в рамките на Общността трябва постепенно да бъдат премахнати по време на преходния период по отношение на гражданите на държавите-членки, които са установени в страна на Общността, различна от тази на лицето, за което са предназначени услугите.

14. В това отношение, от постоянна съдебна практика следва (вж. последно Решение от 26 февруари 1991 г., по дело Комисията/Франция, C-154/89, Recueil стр. I-659, точка 12, по дело Комисията/Италия, C-180/89, Recueil стр. I-709, точка 15; по дело Комисията/Гърция, C-198/89, Recueil стр. I-727, точка 16), че член 59 от Договора налага, на първо място, премахването на всякаква дискриминация срещу лице, което предоставя услуги поради неговата националност или факта, че то е установено в държава-членка, различна от тази, в която се предоставя услугата.

15. Както Съдът поддържа в своето решение от 26 април 1988 г., по дело *Bond van Adverteerders*, точки 32 и 33 (352/85, Recueil стр. 2085), националните правни уредби, които не са приложими по отношение на услугите без дискриминация що се отнася до техния произход, са съвместими с правото на Общността, само ако те могат да бъдат включени в обхвата на изрична разпоредба за дерогиране като тази, която се съдържа в член 56 от Договора. От това решение (точка 34) следва също така, че икономическите цели не могат да съставляват основания за обществен ред по смисъла на член 56 от Договора.

16. При липсата на хармонизиране на нормите, приложими спрямо услугите, или дори на система на равностойност, ограниченията върху свободата, гарантирана от Договора в тази област, могат да произтекат, на второ място, от прилагането на национални правни уредби, които засягат всяко лице, установено на националната територия, спрямо лица, които предоставят услуги, установени на територията на друга държава-членка, които вече трябва да отговарят на изискванията на законодателството на тази държава.

17. Както произтича от постоянна съдебна практика (вж. последно Решенията от 26 февруари 1991 г., по дела Комисията/Франция, посочено по-горе, точка 15; Комисията/Италия, посочено по-горе, точка 18; Комисията/Гърция, посочено по-горе, точка 18), подобни ограничения попадат в обхвата на член 59, ако прилагането на националното законодателство спрямо чуждестранните лица, които предоставят услуги, не се обосновава поради първостепенни съображения във връзка с обществения интерес, или ако изискванията, включени в това законодателство, вече са удовлетворени от нормите, наложени на тези лица в държавата-членка, в която те са установени.

18. В това отношение, първостепенните съображения във връзка с обществения интерес, които Съдът вече е признал, обхващат професионалните правила, предназначени да защитят получателите на услугата (Решение от 18 януари 1979 г., по дела *Van Wesemael*, 110/78 и 111/78, Recueil стр. 35, точка 28); закрилата на интелектуална собственост (Решение от 18 март 1980 г., по дело *Coditel*, 62/79, Recueil стр. 881); тази на работниците (Решение от 17 декември 1981 г., по дело *Webb*, 279/80, Recueil стр. 3305, точка 19; Решение от 3 февруари 1982 г. по дела *Seco/EVI*, 62/81 и 63/81, Recueil стр. 223, точка 14; Решение от 27 март 1990 г., по дело *Rush*

Portuguesa, C-113/89, Recueil стр. I-1417, точка 18); и тази на потребителите (Решение от 4 декември 1986 г., по дело Комисията/Франция, 220/83, Recueil стр. 3663, точка 20; по дело Комисията/Дания, 252/83, Recueil стр. 3713, точка 20; по дело Комисията/Германия, 205/84, Recueil стр. 3755, точка 30; по дело Комисията/Ирландия, 206/84, Recueil стр. 3817, точка 20; по дело Комисията/Италия, посочено по-горе, точка 20; по дело Комисията/Гърция, посочено по-горе, точка 21), съхраняването на националното историческо и художествено наследство (Решение от 26 февруари 1991 г., по дело Комисията/Италия, посочено по-горе, точка 20); използване на археологическото, историческото и художественото наследство на една страна и възможно най-широкото разпространение на познания относно художественото и културното наследство на една страна (Решение от 26 февруари 1991 г., по дела Комисията/Франция, посочено по-горе, точка 17, и Комисията/Гърция, посочено по-горе, точка 21).

19. Накрая съгласно постоянна съдебна практика, прилагането на националните правни норми спрямо доставчици на услуги, установени в други държави-членки, трябва да е такова, че да гарантира постигането на преследваната цел и не трябва да надхвърля това, което е необходимо за постигането на тази цел. С други думи, не трябва да е възможно да се постигне същия резултат чрез не толкова строги правила (вж. последно Решение от 26 февруари 1991 г., по дело Комисията/Франция, посочено по-горе, точки 14 и 15; по дело Комисията/Италия, посочено по-горе, точки 17 и 18; по дело Комисията/Гърция, посочено по-горе, точки 18 и 19).

20. В светлината на тези принципи трябва да се разглежда това дали първо задължението, наложено спрямо национални органи за радио- и телевизионно разпръскване от член 61 от Medialwet да се използват техническите ресурси на NOPB за производството на техните радио- и телевизионни програми, и второ, условията, определени в член 66 от Medialwet относно предаването в Нидерландия на реклами, които се съдържат в радио или телевизионни програми, разпръсквани от други държави-членки.

По абсолютното или частичното задължение да се използват техническите ресурси на NOPB за производството на радио или телевизионни програми

21. Комисията критикува член 61 от Medialwet поради това, че той възпрепятства предприятията, установени в други държави-членки, от това да предоставят услуги за производството на радио програми на национални органи за радио- и телевизионно разпръскване, установени в Нидерландия, и намалява възможностите им да предоставят услуги за производството на телевизионни програми на такива органи до 25 %.

22. Още в началото трябва да се отбележи, че системата, установена от член 61 от Mediawet всъщност води до ограничение на свободното предоставяне на услуги в рамките на Общността по смисъла на член 59 от Договора.

23. Задължението, наложено върху всички национални органи за радио- и телевизионно разпръскване, установени в една държава-членка, да използват изключително или в определена степен техническите източници, предоставени от едно национално предприятие, възпрепятства тези органи от възможността да използват услугите на предприятията, установени в други държави-членки или във всеки случай, ограничава техните възможности да сторят това. Следователно, той има защитно действие в полза на предприятието, което предоставя услугите, установено на национална територия и в тази степен, поставя в неблагоприятно положение предприятията от същия вид, които са установени в други държави-членки.

24. Нидерландското правителство изтъква, че ограничителните последици на тази преференциална система в еднаква степен засягат предприятия, които предоставят услугите, установени в Нидерландия, различни от NOPB и предприятията, установени в други държави-членки.

25. Във всеки случай, този факт не е от естество да изключва преференциалната система, от която се ползва NOPB от приложното поле на член 59 от Договора. Освен това не е необходимо всички предприятия в една държава-членка да бъдат облагодетелствани в сравнение с чуждестранните предприятия. Достатъчно е създадената преференциална система да ползва националните доставчици на услуги.

26. Нидерландското правителство също така твърди, че е необходимо да се гарантира плавен преход между предишната система на радио- и телевизионно разпръскване, при която техническите ресурси, изисквани за производството на програми, принадлежи на обществения сектор, и въвеждането на система на конкуренция. То поддържа, че е необходимо, първо, да се съхранят културните постижения на предходния период, и второ, да се избегнат фалита на NOPB и масовите уволнения. На съдебното заседание обаче то заявява, че въпросното задължение е било отменено с действие от 1 януари 1991 г. по отношение на производството на телевизионни програми и ще бъде отменено с действие от 1 януари 1992 г. по отношение на производството на радио програми.

27. Що се отнася до довода, извлечен от необходимостта да се осигури единствено постепенно въвеждането на система на конкуренция, трябва да се отбележи, че преходният период, предвиден в Договора, е изтекъл на 31 декември 1969 г., и че изискванията, определени в член 59 от Договора са станали пряко и безусловно приложими след изтичането на този период (вж. Решението от 18 януари 1979 г., по дело Van Wesemael, посочено по-горе,

точка 26). Следователно един национален законодател не може да бъде оправомощен да въвежда нови срокове.

28. Скорошните корекции във въпросната преференциална система не са такива, че да изменят по-горе очертаните преценки. От една страна, задължението, определено в *Mediawet*, продължава да съществува доколкото се засяга производството на радио програми. От друга страна, съгласно постоянна съдебна практика (вж. последно Решение от 30 май 1991 г., по дело Комисията/Германия, C-361/88, *Recueil I-2567*, точка 31; и по дело Комисията/Германия, C-59/89, *Recueil I-2607*, точка 35), предметът на иск, предявен съгласно член 169 от Договора, се определя от мотивираното становище на Комисията и дори когато неизпълнението на задължение е било премахнато след периода, определен по силата на алинея 2 от този член, преследването на това действие запазва интерес за целите на установяването на основата на отговорност, която една държава-членка би била в състояние да понесе, като следствие от нейното нарушение, по отношение на други държави-членки, Общността или лицата.

29. Нидерландското правителство освен това твърди, че дерогациите от член 59 са законни, ако те се оправдават от съображения във връзка с общия интерес. В това отношение, то заявява, че въпросните ограничения се оправдават от изискванията във връзка с политиката в областта на културата, която то е въвело в аудио-визуалния сектор. То обяснява, че целта на политиката е защитата на свободата на изразяване на различните (по-специално социални, културни, религиозни и философски) компоненти, изграждащи Нидерландия, тъй като тя трябва също така да присъства в пресата, по радиото или по телевизията. Чрез предоставянето на технически ресурси на различните национални органи за радио- и телевизионно разпръскване, *NORV* позволява поддържането на плуралистичното и нетърговско естество на нидерландската аудио-визуална система. То добавя, че *NORV* също така изпълнява задачи във връзка с културата, като управление на звукова библиотека, поддържане на филмов архив и ръководство на оркестър и хорове. То поддържа, че подобни на тези причини във връзка с политиката в областта на културата трябва да се включат в съображенията от общия интерес, които могат да оправдаят ограничителните мерки, дори ако тези мерки са от икономическо естество.

30. Една политика в областта на културата, разбирана в този смисъл, наистина може да съставлява първостепенно изискване свързано с общия интерес, което обосновава ограничение върху свободното предоставяне на услуги. Поддържането на плурализма, което тази нидерландска политика иска да защити, е свързано със свободата на изразяване, както е защитавана от член 10 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи, което е едно от основните права, гарантирани от правния ред на Общността (Решение от 14 май 1974 г., по дело *Nold*, 4/73, *Recueil* стр. 491, точка 13).

31. Доколкото обаче изисква от националните органи за радио- и телевизионно разпръскване, които представляват социалните, културните, религиозните или философските компоненти на нидерландското общество да произвеждат всички или някои от своите програми при едно нидерландско предприятие, Кралство Нидерландия надхвърля преследваната цел, иначе казано защитата на свободата на изразяване. Всъщност, плурализмът в аудио-визуалния сектор на една държава-членка не може да се засегне по никакъв начин от позволяването на това, различните национални органи за радио- и телевизионно разпръскване да се възползват от доставчиците на услуги, които са установени в други държави-членки. Както правилно изтъква Комисията, ако прибягването до NOPB наистина е в интерес на тези органи не е нужно те да са задължени да сторят това.

32. Освен това, както самото нидерландско правителство признава, задачите в областта на културата, които изпълнява NOPB, изцяло се финансират от държавата. Следователно те остават извън задължението, наложено на органите за радио- и телевизионно разпръскване, да изразходват всички или част от своите средства при NOPB и следователно не биха могли да оправдаят това задължение.

33. След това нидерландското правителство се позовава на член 90 от Договора. От тази разпоредба се заключава, че държавите-членки могат да изключат някои икономически дейности в границите на своята територия от свободната конкуренция. То твърди, че в рамките на нидерландската аудио-визуална система подобен монопол се оправдава от определените по-горе съображения във връзка с общия интерес, именно поддържането на плурализма в медията, интереса на националните органи за радио- и телевизионно разпръскване от това да имат достъп до висококачествени технически ресурси и изпълнението на непечеливши задачи в областта на културата от страна на NOPB.

34. В тази връзка, достатъчно е да се отбележи, че от Решението от 19 март 1991 г., по дело Франция/Комисията, точка 22 (С-202/88, Recueil стр. I-1223), следва че дори член 90 от Договора да предполага наличието на предприятия, които имат някои специални или изключителни права, не следва, че всички специални или изключителни права са непременно съвместими с Договора. Тази съвместимост трябва да се прецени по отношение на различните норми, до които се отнася член 90, параграф 1.

35. Следва, че за да се установи дали една държава-членка може да изключи предоставянето на някои услуги от свободната конкуренция, е въпрос на определяне дали ограниченията върху свободното предоставяне на услуги, породени от това, могат да бъдат оправдани по съображения във връзка с общия интерес, изложени по-горе (точки 17 и 18).

36. Както беше заявено по-горе (точки 31 и 32), в настоящия случай, привилегированата система, предоставена на NOPB от нидерландските органи, не се оправдава от каквито и да е съображения във връзка с общия интерес.

37. Следователно трябва да се констатира, че като задължава органи, които са получили ефирно време в националната мрежа на радио - и телевизионно разпръскване, да изразходват при NOPB цялата сума, с която разполагат за производството на радиопрограми и един процент, определен чрез указ за производството на телевизионни програми, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си съгласно член 59 от Договора.

По условията, наложени с оглед на предаването в Нидерландия на реклами, които се съдържат в радио- и телевизионни програми, разпръсквани от други държави-членки

38. По отношение на условията, определени в член 66, параграф 1, буква б) от Mediawet относно предаването в Нидерландия на реклами, които се съдържат в радио- и телевизионни програми, разпръсквани от чужбина, трябва да се отбележи от самото начало, че тези условия включват двойно ограничение върху свободното предоставяне на услуги. Първо, те възпрепятстват операторите на кабелни мрежи, установени в една държава-членка да предават радио или телевизионни програми, предоставени от радио- и телевизионни оператори, установени в други държави-членки, които не отговарят на тези условия. Второ, те ограничават възможностите, с които разполагат тези радио- и телевизионни оператори, да включат в своите програми реклами, които са специално предназначени за нидерландската публика в полза на рекламодатели, които са установени по-специално в държавата, в която трябва да бъдат получени програмите.

39. Както Комисията правилно изтъкна, условията, определени в член 66 от Mediawet попадат в две различни категории. Първо, налице са тези във връзка със структурата на радио- и телевизионни оператори: те трябва да поверят рекламирането на юридическо лице, което е независимо от доставчиците на програми; те трябва да използват всичките си приходи от реклама за производството на програми; и те не могат да допуснат реализирането на печалба от трети страни. Второ, налице са условия във връзка със самите реклами: те трябва да са ясно разпознаваеми като такива и да са отделени от останалите части на програмата; те не могат да надхвърлят 5 % от ефирното време; и те не трябва да се излъчват в неделните дни. Следователно, тези условия трябва да се разгледат по отделно.

А – Относно условията във връзка със структурата на органите за радио- и телевизионно разпръскване, установени в други държави-членки

40. Що се отнася до условията във връзка със структурата на органите за радио- и телевизионно разпръскване, които са установени в други държави-членки, нидерландското правителство обяснява, че те са идентични на условията, които трябва да изпълнят нидерландските органи за радио- и телевизионно разпръскване. Така, изискването, че рекламите трябва да се произвеждат от юридическо лице, което е независимо от производителите на програмите, съответства на забраната, наложена от Mediwet върху излъчваната търговска реклама на националните органи, тъй като това е запазено за Stichting Etherreclame (фондация за телевизионна реклама) (наричана от по-нататък „STER”). Задължението, наложено върху органите за радио- и телевизионно разпръскване в други държави-членки, да не позволяват на трета страна да реализира печалба, е предназначено да гарантира нетърговското естество на радио- и телевизионното разпръскване, което Mediwet иска да запази за националните органи за радио- и телевизионно разпръскване. Накрая, целта на изискването във връзка с предоставянето на прихода от рекламиране, а именно, че той трябва да е запазен за производството на програми, трябва да предостави на органите за радио- и телевизионно разпръскване в другите държави-членки средства, които са поне равностойни на тези, придобити съгласно националната система, където по-голямата част от приходите от реклама на STER покрива разходите по дейността на радиото и телевизията.

41. Нидерландското правителство оправдава тези ограничения поради това, че целта им е да предотвратят прекомерното влияние на рекламодателите над изготвянето на програми, което може да застраши политиката в областта на културата, която то е установило в аудио-визуалния сектор.

42. Трябва обаче да се отбележи, че няма задължително връзка между подобна политика в областта на културата и условията във връзка със структурата на чуждестранните органи за радио- и телевизионно разпръскване. За да се гарантира плурализма в аудио-визуалния сектор не е крайно необходимо националното законодателство да изисква от органите за радио- и телевизионно разпръскване, които са установени в други държави-членки, да се приравнят към нидерландския модел, ако възнамеряват да разпръскват програми, които съдържат реклами, които са предназначени за нидерландската публика. За да се гарантира плурализма, който то иска да поддържа, нидерландското правителство може много добре да се ограничи до формулирането на уставите на собствените си органи по подходящ начин.

43. Следователно условията, които засягат структурата на чуждестранни органи за радио- и телевизионно разпръскване, не могат да се разглеждат като обективно необходими, за да се защити общия интерес при поддържането на национална радио- и телевизионна система, която гарантира плурализма.

В – Относно условията във връзка с рекламирането

44. Противно на гледната точка, защитавана от Комисията, нидерландското правителство поддържа, че нито забраната върху излъчването на реклами в определени дни, нито ограничаването на тяхната продължителност или задължението те да се идентифицират като такива и да се отделят от останалите части на програмите е дискриминационно. Предоставените от STER услуги подлежат на същите ограничения. В тази връзка, нидерландското правителство се позовава на член 39 от Mediawet. От тази разпоредба става ясно, че Commissariaat voor de Media предоставя на STER ефирно време, налично в националната мрежа, което трябва да се разпредели по такъв начин, че да не се прекъсват програмите на националните органи за радио- и телевизионно разпръскване. Освен това, съгласно същата разпоредба, в неделните дни не може да се разпределя ефирно време.

45. В това отношение, трябва да се отбележи на първо място, че ограниченията върху излъчването на реклами, подобно на забраната върху рекламиране на определени продукти или в определени дни, ограничаване на продължителността или честотата на рекламирането или ограничения, които са предназначени да подпомогнат слушателите или зрителите да не объркат рекламата с други части на програмата, могат да се обосновават чрез първостепенни съображения във връзка с общия интерес. Подобни ограничения могат да бъдат наложени, за да защитят потребителите срещу прекомерно рекламиране или, като цел на политиката в областта на културата, за да се поддържа определено ниво на качество на програмата.

46. След това трябва да се отбележи, че въпросните ограничения се отнасят единствено до пазара на реклами, изрично предназначени за нидерландската публика. Този пазар също така е единственият пазар, обхванат от забраната за рекламиране, която се съдържа в Kabelregeling, което поражда преюдициалните въпроси в рамките на делото Bond van Adverteerders (вж. Решението от 26 април 1988 г., посочено-горе). Дори ако рекламирането се отнася до продукти, които могат да бъдат консумирани в Нидерландия, ограниченията се прилагат само ако рекламите съпътстват програми на нидерландски език или такива със субтитри на нидерландски език. Освен това, ограниченията могат да се вдигнат по отношение на програми на нидерландски език, разпръсквани в Белгия и предназначени за белгийската нидерландскоговоряща публика.

47. За разлика от Kabelregeling, разпоредбите на Mediawet, които се разглеждат в настоящото дело, вече не запазват за STER всичките приходи от реклама, които са специално предназначени за нидерландската публика. Обаче, чрез установяването на правила относно излъчването на подобни реклами, те ограничават конкуренцията, на която може да бъде изложено STER на този пазар от чуждестранни органи за радио- и телевизионно разпръскване. Следователно последицата е, че те защитават приходите на STER – макар и в по-малка степен, отколкото Kabelregeling - и следователно преследват същата цел както предишното законодателство. Както беше

отсъдено в Решението от 26 април 1988 г., по дело *Bond van Adverteerders* (посочено по-горе, точка 34), тази цел не може да оправдае ограничения върху свободното предоставяне на услуги.

48. Следователно трябва да се заключи, че като забранява на операторите на кабелни мрежи, установени на негова територия, да предават радио или телевизионни програми, които съдържат реклами, специално предназначени за нидерландската публика, които се разпръскват от органи за радио- и телевизионно разпръскване, установени на територията на друга държава-членка, в случай че не са изпълнени определени условия във връзка със структурата на тези органи или реклами, съдържащи се в техните програми, които са предназначени за нидерландската публика, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си съгласно член 59 от Договора.

По съдебните разноски

49. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. След като ответникът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Като задължава органи, които са получили ефирно време в националната мрежа на радио- и телевизионно разпръскване, да изразходват при NOPB цялата сума, с която разполагат за производството на радио програми и един процент, определен чрез указ за производството на телевизионни програми и като забранява на операторите на кабелни мрежи, установени на негова територия, да предават радио или телевизионни програми, които съдържат реклами, специално предназначени за нидерландската публика, които се разпръскват от органи за радио- и телевизионно разпръскване, установени на територията на друга държава-членка, в случай че не са изпълнени определени условия във връзка със структурата на тези органи или реклами, съдържащи се в техните програми, които са предназначени за нидерландската публика, Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си съгласно член 59 от Договора.

2. Кралство Нидерландия се осъжда да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 25 юли 1991 година.

Подписи